

ПРОТОКОЛ

№ 172

гр. Бургас, 09.10.2023 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на девети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Пламен Анг. Синков

Членове: Даниел Н. Марков
Яница С. Събева Ченалова

при участието на секретаря Петя Ефт. Помакова
и прокурора Й. Цв. Д. Т.

Сложи за разглеждане докладваното от Пламен Анг. Синков Въззивно наказателно дело от общ характер № 20232000600184 по описа за 2023 година.

На именното повикване в 10:30 часа се явиха:

Жалбоподателят подсъдим С. С. се явява лично конвоиран от служители на РД „Охрана“-Бургас и със служебен защитник адв. Б. Д. от АК-Б..

За Апелативна прокуратура-Бургас, се явява прокурор Д..

Явява се частният обвинител и граждански ищец Р. Р..

Явява се повереникът адв. И. И..

Не се явява упълномощеният повереник адв. Н. Д., редовно призован.

АДВ. И.: Заявявам, че адв. Д. е служебно ангажиран и за това не може да присъства в днешното съдебно заседание.

ЧАСТНИЙТ ОБВИНИТЕЛ И ГРАЖДАНСКИ ИЩЕЦ Р. Р.: Нямам против отсъствието на адв. Д. и желая да бъде представлявана само от адв. И..

ПРОКУРОРЪТ: Да се даде ход на делото.

АДВ. И.: Да се даде ход на делото.

АДВ. Д.: Да се даде ход на делото.

Съдът намира, че няма процесуална пречка за разглеждане на делото, поради което

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО.

Съдията докладчик докладва делото.

Страните поотделно заявиха, че няма да правят отводи към състава на съда, прокурора и секретаря.

Съдът докладва постъпило писмено допълнение към въззивната жалба на адв. Д., както и писмено становище от подсъдимия, ведно с доказателствени искания, които са входирани в деловодството на съда на 29.09.2023 г. и по разпореждане на съда, са връчени за запознаване на страните.

ПРОКУРОРЪТ: Запозната съм с допълнението към въззивната жалба.

АДВ. И.: Запознат съм.

Съдът дава ход на съдебното следствие

ПРОКУРОРЪТ: Нямам доказателствени искания. Относно доказателствените искания в становището на подсъдимия считам, че голяма част от тях са били изяснени както в хода на ДП, така и в хода на съдебното следствие. Отделно от това има ирелевантни въпроси, които просто няма мисъл да се изясняват. Считам, че същите не следва да се приемат.

АДВ. И.: Присъединявам се към становището на прокурора. Ще добавя също, че при внимателния анализ, който направих на доказателствените искания, голяма част от тях не са относими към предмета на доказване. Друга част от тях, която се искат, са в противоречие както с чл.104 НПК от изискването за тяхната допустимост, така и защото те са изяснени в хода на съдебното следствие и не допринасят с нищо за изясняване на фактическата обстановка. Считам, че не следва да бъдат допускани, защото единствено и само от тях няма какво да се установи. Мога да се конкретизирам, там има искания за 112, има искания, които са доказани и изяснени, има искания за гласни доказателства - разпит на свидетел пред съдия, при който подсъдимият е присъствал с неговия защитник, имал е право да направи възражение като зададе въпроси. В останалата част считам, че не следва да бъдат допускани и

да продължи делото по същество.

АДВ. Д.: Уважаеми апелативни съдии, моля да уважите така направените доказателствени искания от подзащитния ми, като с цел изясняването на всички факти и обстоятелства, все пак в голяма степен направените искания биха могли и биха довели до пълното изясняване на случилото се, като в този смисъл, моля да ги уважите и предоставям на подзащитния ми да изложи своята теза във връзка с всяко едно искане, защото те са направени от него. Имайки предвид моята позиция и качеството ми, аз Ви моля да ги уважите.

ПОДСЪДИМИЯТ С.: Категорично поддържам направените искания.

Не мога да приема обвинителния акт за изяснен, когато единият от свидетелите казва, че в 08.30 било на свечеряване. Няма такава възможност, тогава е толкова тъмно, колкото и в 02.00 ч. вечерта. Как Ви звучи единият свидетел казва „имаше полицейска кола на 20 м. от нас“, като на 20 м., аз съм го искал това доказателствено искане, имало ли е какъвто и да е автомобил – полицейски или жандармеристки автомобил, на някое подразделение. Аз съм почти убеден, че е нямало. И още много такива неща. Имах искане, което има пряко отношение и към зададените въпроси насочващи от полицаи Б. в съдебна зала от типа на „когато видяхте полицейския автомобил и казахте това на С., когато му казахте, че на 20 м. има полицейски автомобил от вас, той каза ли, че ще го убие?“ Протестирах го, за това исках записа. Протестирах го, изтри се и въпросът беше зададен „какво той каза, като му съобщихте това“ и той каза „че ще го убие“. Извинявайте г-н съдия, аз смятам, че искането ми за звукозаписа да прозвучи и да го чуят всички в тази зала, включително и прокуратурата, която явно не го е чула. В обвинителния акт има твърдение, че аз съм водил скитнически начин на живот – категорично не е вярно.

Второ, има твърдение, че е имало светеща лампа, осветление в градинката. Къде го видяха, свели са до едно светещо тяло – лампа, която е насочена на 15 градуса надигната към пътя. С гърба си как свети в тази градинка на 20 м? Ето го моето искане за осветеност от 0 до 2 метра – на мястото на метър и половина от края на пейката до кръстосано от метър и половина от бордюра, където стана ударът с глава. Кой може да види, единият свидетел напоително и щедро вижда и кръвната му група определя, а

не вижда на метър и половина, на 7-8 метра го вижда това, а на метър и половина не вижда как мен ме ритат. Кой нормален човек няма да избяга, който няма да се дръпне една крачка с оглед, че там става нещо опасно. Това, което се твърди, че всичко е изяснено, повечето не е изяснено. Никъде на видях скица, схема на мястото. Аз съм направил на адвоката ми скица много отдавна, за да се ориентира в ситуацията. И доказателствата ги няма.

Когато посочих, две парчета е клонът, къде е второто парче, що го няма. Къде е бутилката, с която дадох вода на Б.. Аз я посочих лично. Къде са пет или шест броя вестници, които бяха накиснати с кръв. Защо само единият е там. Това са неща, които аз имам право да ги искам от следствието.

Тук се твърди, и другото много важно, многократно съм искал и от прокуратурата и в съдебно заседание, да се види има ли обаждане от моя или на М.В.П. телефон. Аз имам телефон. От него може да се види дали е набрано на тази дата и в този час. Ако е имало обаждане, в обвинителния акт всичко е лъжливо. Аз твърдя, че на втори имаше обаждане и лъжесвидетелят И. възпрепятства това обаждане.

Съдът се оттегля на тайно съвещание за произнасяне по направените доказателствени искания.

След проведеното тайно съвещание съдът намери следното: доказателствени искания от първо до трето включително, са изяснени в хода на наказателното производство с надлежни доказателства и са получили отговор в мотивите на обжалвания съдебен акт. Доказателствени искания №№ 4, 5 и 6, са неотносими към предмета на доказване по делото, а доказателствено искане № 7, е неоснователно, тъй като доказателствено средство за съдържание на свидетелски показания, е протоколът за разпит.

Доказателствени искания №№ 8, 9, 10, 11 и 12, са извън предмета на доказване по делото, поради което са неоснователни.

Мотивиран от изложеното, съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ доказателствените искания на подсъдимия С., приложени към неговото писмено становище и номерирани от 1 до 12.

АДВ. Д.: Нямам доказателствени искания.

Съдът,

О П Р Е Д Е Л И:

ПРОЧИТА събраните по делото доказателства.

ПРИКЛЮЧВА събирането на доказателствата и съдебното следствие.

ДАВА ход на съдебните прения.

ПРОКУРОРЪТ: Уважаеми апелативни съдии, считам жалбата за неоснователна. Съдебното производство пред първоинстанционния съд е протекло по общия ред, като в хода му не са били допуснати съществени процесуални нарушения. Съдът е изяснил обстоятелствата по делото обективно, всестранно и пълно въз основа на достатъчен доказателствен материал, като е достигнал до обосновани правни изводи, че подсъдимият е осъществил деянието посочено в обв. акт.

Бургаски окръжен съд е поставил на прецизен анализ разпитите на всеки свидетел-очевидец, както и обясненията на подсъдимия, като не се е задоволил само да констатира, че кредитира дадени показания в дадени части, а е съпоставил всички свидетелски показания едни с други, а също така и със събраните по делото други доказателства. По този начин е изяснил точно и ясно случилото се и е изяснена фактическата обстановка, в която са направени правни изводи, че осъщественото деяние е именно това, което е посочено в обв. акт и за което е осъден подсъдимият.

Пострадалият Б. Х. е получил от подсъдимия множество удари със значителна сила в областта на жизненоважни органи по тялото, каквито са главата и гръдния кош. Реализирани са от подсъдимия с глава, крака и дървен клон, които са му причинили черепно мозъчна травма довела до смъртта му. Пострадалият Х. е бил в състояние да осъзнава случващото се и е изпитвал остра и непрекъсната болка при всеки удар, молил е нападателя си да спре, но същият е продължил да му нанася удари, дори след счупването на клона. Пострадалият е осъзнавал също така, че упражненото над него насилие най-вероятно ще доведе до смъртта му, поради което правилно Бургаски окръжен съд е приел, че преживените от пострадалия физически болки надхвърлят значително болките и страданията при обикновено убийство, а оттук и изводът, че убийството е извършено по особено мъчителен начин за убития.

Налице е и проявена особена жестокост от страна на подс. С., който

нанесъл множество яростни и силни удари концентрирани в главата и гръдния кош на пострадалия, които не е преустановил дори и след молба на пострадалия да спре. Ударите са били нанесени с такава сила, че дървеният клон се счупил и едва тогава подсъдимият е преустановил побоя над пострадалия, като вместо да се обади за помощ или да извика такава от намиращата се в близост болница, подсъдимият завлякъл пострадалия в храстите и го завил с одеяло, с цел да не бъде видян от случайни минувачи, което говори за особената жестокост от страна на извършителя.

Възраженията за субективна несъставомерност на деянието по чл. 116 НК и преквалифицирането му на такова по чл. 119 НК правилно е било отхвърлено от Бургаски окръжен съд, тъй като подсъдимият не се е намирал в състояние на афект и към момента на деянието не е бил уплашен или смутен и е могъл адекватно да ръководи постъпките си.

В случая, извършеното не съставлява и престъпление по чл. 124 НК, каквото е искането от страна на защитата, тъй като обективизираното от подсъдимия отношение към извършеното деяние и неговият резултат сочат на умисъл за убийство, а не само за причиняване на телесна повреда. Съдебната практика е последователна в разбирането, че за умисъла на дееца се съди от обективните му действия, а не от заявеното от него намерение за вида на целеното увреждане. В конкретния случай, обективно извършените от подсъдимия действия, а именно многобройни удари нанесени първоначално с глава, а впоследствие с крака и дървен кол, докато пострадалият се намирал паднал на земята, голямата сила, която е използвана директно по различни части от човешкото тяло, но и последователни удари към едни и същи жизненоважни области, каквито са главата и гръдния кош, продължителността на упражнената агресия от страна на подсъдимия, отказът му да преустанови побоя, сочат на умисъл за лишаване от живот, а не за причиняване само на телесна повреда.

Поради гореизложеното, моля да потвърдите изцяло обжалваната присъда.

АДВ. И.: Уважаеми апелативни съдии, присъединявам се изцяло към казаното от прокурора. Изхождайки изцяло и обективно от доказателствената съвкупност и нейната преценка, изразена в мотивите на Бургаски окръжен съд, може да се направи единственият правилен извод, че решаващият съд е

извършил цялостен анализ на доказателствената съвкупност, детайлно е анализирайл и обсъдил доказателствените източници, аргументирано са изложени мотиви, кои доказателства се кредитират, на кои не следва да бъде дадена вяра и поради какви причини. Считам, че не са налице превратност на тълкуването или игнориране на едни или толериране на други доказателствени източници. За това и считам за неоснователно оплакването за допуснато нарушение на процесуалните правила реализирано в хода на анализа и интерпретацията на доказателствата. Напротив, решаващият съд детайлно, подробно и изчерпателно е аргументирал и обосновал своите фактически, а от там и правни изводи.

Несъстоятелни са твърденията на защитата за наличие на хипотезата на действия при неизбежна отбрана според самото посочено от защитата, но неправилно интерпретирано Постановление № 12/ 29.11.1973 година на Пленума на ВС. Това е вярно, защото наистина т.4 “неизбежна отбрана“ е допустима само, когато нападението е непосредствено, но т. 5 на Постановлението, която е приложима в конкретния случай следва извода, че следва да бъде установен несъмнено моментът, в който нападението е непосредствено, защото именно от този момент нападателят има право на самоотбрана. Несъмнено изразено по делото е, че първоначалното нападение е приключило, пострадалият се е отдалечил, бил е в гръб, когато е бил нападнат. В този момент не само, че не е направил подход към подсъдимия, но е тръгнал да върви назад, при което е бил хванат и ударен – несъмнено доказано от доказателствата по делото.

В допълнението към въззивната жалба се твърди и алтернативно, че извършеното престъпление осъществява състава на чл. 124 НК. Цитира се правна теория и практика, която считам, че е извадена от контекст. Правната теория основателно защитава тезата, че при евентуалния умисъл деецът преследва една определена правомерна или неправомерна цел, като съзнава, че от действията или бездействията, които извършва, има вероятност да настъпи друг страничен обществено опасен резултат. В този смисъл са изводите закрепени с Решение № 133/19.07.2019 г. на Второ НО на ВКС. В конкретния случай тези предпоставки не са налице. Напротив, от цялата доказателствена съвкупност, която ясно очертава механизма на извършване на деянието както от обективна, така и от субективна страна, изцяло покрива

фактическия състав на чл. 116, ал. 1, т. 6, предл. 2 и 3 НК. Подсъдимият ясно е осъзнавал и е целял настъпването на общественотоопасните последици, виждал и разбирал е, че причинява на пострадалия значителни и продължителни предсмъртни страдания, като е целял да причини смъртта именно съпътствана от тези преживявания. Според т.15 от Постановление № 2/16.12.1957 г. на Пленума на ВС, което е изменено и допълнено с ТР № 7/06.12.1987 г., ВС е дал квалификация на това, що е особено мъчителен начин за жертвата и особена жестокост. Особено мъчителен за жертвата начин се разбира такъв, който причинява изключителни страдания на жертвата, факт безспорно доказан в хода на съдебното следствие. Особена жестокост се квалифицира тогава, когато при извършване на убийството деецът е проявил изключителна ярост, ожесточение, отмъстителност и садизъм, характеризиращи го като жесток човек. Това се установява от ожесточеното нанасяне на удара с глава и следващите такива, както и ритане с крака в областта на сърцето, последващите многократни малтретирания осъществени от подсъдимия през определени интервали от време, през които той си е почивал и които са безспорно установени от непротиворечивите свидетелски показания по делото. Наред с това и осъзнаването, че оставя пострадалия с кръвотечаща рана на главата лежащ на земята в безпомощно състояние без да може да стане, охкащ, хъркащ, стенещ, което състояние е било показателно, че неминуемо ще доведе до смъртта му, ако не бъде оказана веднага специализирана медицинска помощ и то без особени усилия, защото деянието е осъществено на около 150 м. от болницата. Не е представлявало никакъв проблем да се извика или да се потърси медицинска помощ. Не само, че не е направено, но както изясни прокурорът, той е бил завит с одеяло и придърпан в храстите, за да не се вижда какво му се случва през този продължителен период от време. В този смисъл са и конкретните свидетелски показания на Ж., който като е видял ситуацията му е казал „пич може да стане беля“. Когато свид.И. е запитал свид.П., последният му отговорил, че С. биел Х. на почивки, а свид. П., когато поискал да го удари, С. му казал да не го пипа, защото Х. „бил негов“. Това обуславя и правилния извод за наличието от субективна страна на формата на вина пряк умишъл съгласно чл. 11, ал. 2 НК. Решаващият съд е съобразил, че характеристиките на получените телесни увреждания и тяхната локализация обуславят безспорен извод за умишлено извършено деяние несъмнено осъществяващо

квалифициращия състав на чл. 116, ал.1, т.6, предл. 2 и 3 НК

Считам, че присъдата на Бургаски окръжен съд, с която е наложено наказание от двадесет години лишаване от свобода на подс. С., е справедлива, обоснована и изцяло покрива изискванията както на специалната, така и на генералната превенция по смисъла на чл. 36 НК и на тези основания, моля да я потвърдите изцяло.

ЧАСТНИЙ ОБВИНИТЕЛ И ГРАЖДАНСКИ ИЩЕЦ Р.: Съгласна съм с всичко, което каза моят адвокат. Искам да се потвърди присъдата на Бургаски окръжен съд.

АДВ. Д.: Уважаеми апелативни съдии, дори да е изяснена цялата фактическа обстановка за това, което се е случило на въпросната дата, считам, че първостепенният съд, както и държавното обвинение и към настоящия момент, не дават правилна оценка на фактите по делото. От една страна, без да изпадам в подробности, защото аз съм го написал намирам, че подсъдимият е осъществил деянието в условията на неизбежна отбрана, защото е безспорно, първо, че е налице противоправно деяние – нападение от страна на пострадалия спрямо него. Безспорно е, че без да бъде провокиран пострадалият е напръскал със спрей, нанесъл е удари на подсъдимия, както и това, че се е отдръпнал за момент. В следващия момент, когато подсъдимият му е заявил, че той ще го намери и ще разбере кой е, пострадалият се е върнал и отново е напръскал подсъдимия със спрей и му е нанесъл удари, за това не можем да приемем, че е налице прекратяване на нападението. Безспорна е съдебната практика, какво приема съдът за прекратено нападение и в кои случаи. Кратковременното преустановяване на нападението не е такова, което може да бъде тълкувано, че нападението е преустановено завинаги към момента, а подсъдимият от своя страна е извършил своите действия спрямо пострадалия. В тази връзка са и показанията на разпитания по делото свид. П., който заявява, „след изречените думи от подсъдимия аз ще те намеря кой си, пострадалият се върна и отново е нанесъл удари и напръскал със спрей за втори път подсъдимия“. За това аз считам, че изхождайки от тези факти, които са установени и те са безспорни, съдът е цитирал и тези показания на свид. П., аз считам, че е налице неизбежна отбрана.

В случай, че съдът не приеме изложеното по отношение на това, че подсъдимият е действал в условията на неизбежна отбрана, то аз считам, че

следва да бъде приложен института чл. 124 НК, за това защото, съгласно практиката на ВКС, квалификацията на престъплението по чл. 124 НК зависи от вида на умишлено нанесената телесна повреда. В първия момент подсъдимият е нанесъл телесна повреда, която е съзнавал, с която са счупени носните костици на пострадалия и са довели до другите увреждания, т.н. „травматични очила“ съгласно съдебномедицинската експертиза № 180 по делото, като за останалите претърпени от пострадалия болки и страдания от гледна точка на нанесените увреждания, същият не ги е съзнавал, не ги е искал да настъпят. Единствено това, което е желал и е целял с нанасяне на удара е, нанасяйки телесна повреда на пострадалия, но в никакъв случай не е целял умъртвяването му, защото вследствие на несения удар, пострадалият е залитнал и от тежестта на собственото си тяло е паднал назад, при което е ударил главата си, а оттам и наличието на черепно мозъчната травма, която е несъвместима с живота и здравето на човека, съгласно изготвената съдебномедицинска експертиза цитирана по-горе. За това аз считам, че следва да бъде приложен института на чл. 124 НК от гледна точка на изложеното и в обв. акт, и в тезата и пледоарията на държавното обвинение относно множествените удари, особената жестокост, която е проявил пострадалият и множествените удари.

Уважаеми апелативни съдии, моля да обърнете внимание на изготвената съдебномедицинска експертиза № 180/2021 г., която, без да цитирам с подробности, дава отговори на въпроса колко и какви са ударите на пострадалия. Изключвайки нанесения удар с глава на пострадалия и причинените му увреждания, т.н. „травматични очила“, ние виждаме, че има още няколко следи от удари по тялото на пострадалия, но всички те както поотделно, така и в тяхната съвкупност, не са били животозастрашаващи, нито са довели до смъртта на пострадалия. Единствената причина, пак повтарям, за смъртта, е именно вследствие нанесеният удар с глава. Това е причината. Това е единствената причина, няма друг удар, който да е несъвместим с живота и здравето на пострадалия. И тук поставяме въпроса – къде са множеството удари с изключителна жестокост, които са нанесени. Ако беше така, то тези удари с изключителна жестокост и особена сила, щяха да имат своите последици върху тялото на пострадалия. Това е факт и това е съдебномедицинската експертиза, която не е оспорена нито от конституираните като наследници частни обвинители и граждански ищци в

производството по делото.

За това, моля при внимателен анализ на всички доказателства по делото да произнесете своя съдебен акт и уважете направените искания от моя страна.

РЕПЛИКА НА АДВ. И.: С цялото ми уважение към колегата, нещата се интерпретират по неправилен начин или частично. Точно от съдебномедицинска експертиза става ясно продължителността, силата и начините на въздействие върху лицето. Да, вярно, че смъртта според експертизата е настъпила вследствие на най-тежкия удар.

Понеже колегата е цитирал правната теория, аз също бих се позовал на нея. В този смисъл А.С., „наказателно право втора част“ се е произнесъл по този въпрос, че изпълнителното деяние, което квалифицираме по чл. 124 НК, се осъществява чрез действие или бездействие, но то разкрива обективните признаци на умишленото причиняване на телесна повреда. Тук имаме един продължителен процес, при който лицето е било малтретирано целенасочено с цел да се постигне този неправомерен резултат и това несъмнено е доказано от фактическата обстановка, от свидетелските показания, от продължителния период от време, а трябва да Ви кажа, че ако четем внимателно и самите доказателствени искания на лицето, които бяха отхвърлени в момента, те имплицитно се съдържат и в тяхното признание.

Моля да не уважавате становището на адв. Д..

Съдът дава право на лична защита на подсъдимия.

ЛИЧНА ЗАЩИТА НА ПОДСЪДИМИЯ: Напълно се присъединявам към казаното от моя защитник с едно уточнение. Ударът с глава не беше съзнателен, бях изритан в крака и при свиването ми от болка да се хвана за колената, го ударих с главата. Това е, нито съм го търсил, нито съм го виждал, нито съм подозирал, че мога да го ударя с глава, да не говоря, че не съм го искал.

По отношение на отхвърлените доказателствени искания, ще си запазя правото да бъда много огорчен, защото, фактът, че имам доказателствено искане, с което искам да се види настоящото състояние на кръста и крака ми, каквото си беше същото и като тогава, мога ли да ритам аджеба с разширени вени, разтеглени кръстни връзки и оттам „спондилоза артроза на торакални

прешлени“.Това ми е настоящата диагноза. Всичко е документирано, мога ли да ритам? Това прилича здрав човек да рита камък. Кого ще го заболи повече?

Намирам толкова много противоречия в прокуратурата, че ще заведа граждански иск. Огорчен съм и ще си търся правата до край.

Присъдата е явно несправедлива. Омерзен съм от работата на прокуратурата и разследващите органи. За останалото се присъединявам изцяло и категорично към моя защитник, с изключение на това, че ударът не е умишлен за главата.

Съдът приключва съдебните прения и дава последна дума на подсъдимия.

ПОСЛЕДНА ДУМА НА ПОДСЪДИМИЯ: Присъдата е явно несправедлива. Моля да отмените същата.

Моля да бъде взето предвид всичко, което съм казал и написал. Няма да престана да правя доказателствени искания.

Съдът се оттегля на тайно съвещание.

Съдът след тайно съвещание, счете делото за изяснено и обяви на страните, че ще произнесе решението си в предвидения от закона срок, за което съгласно чл. 340, ал. 2 от НПК, ще се съобщи писмено на страните.

Протоколът се изготви в съдебно заседание, което приключи в 11.30 часа.

Председател: _____

Секретар: _____